

ПОНЯТТЯ ТА ЗНАЧЕННЯ ВЗАЄМОДІЇ МІЖ СУБ'ЄКТАМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЦИВІЛЬНОГО ЗАХИСТУ НА РЕГІОНАЛЬНОМУ РІВНІ

Андрій Юрійович ОСТАП'ЮК,

*аспірант Харківського національного
університету внутрішніх справ*
<https://orcid.org/0009-0006-2147-6130>

Забезпечення цивільного захисту в Україні, в тому числі й на регіональному рівні, вимагає створення необхідних правових та організаційних умов для взаємодії між суб'єктами, які реалізують діяльність у відповідному напрямку. Взагалі, пише В.О. Покришка, «взаємодія» – це філософська категорія, яка відображає процеси впливу різних об'єктів один на одного, взаємозв'язки між різними об'єктами, характеристику форм людської діяльності й пізнання, їх взаємну обумовленість, зміну стану, взаємовплив, а також породження одним об'єктом іншого. Так, взаємодія являє собою вид безпосереднього чи опосередкованого, зовнішнього чи внутрішнього зв'язку. Взаємодія – це універсальна форма руху, становлення, розвитку процесу, визначає існування й структурну організацію будь-якої матеріальної системи [1]. І. П. Козаченко та В. А. Регульський вважають, що «взаємодія — це своєрідна модель комплексного здійснення оперативно-розшукових та інших правоохоронних заходів, які здійснюються з урахуванням відповідних умов оперативної ситуації (обстановки). Тобто взаємодія є концентрацією сил, засобів і методів для досягнення поставленої мети, здійснення відповідних спільних заходів, вибором таких тактичних прийомів або їх комбінацій, які найкраще забезпечують виконання завдань у винятково короткі терміни силами і засобами, що є в розпорядженні суб'єктів взаємодії, при найменших затратах і при безумовному дотриманні чинного законодавства» [2, с. 177–203]. М.А. Погорецький та Г.С. Берест під взаємодією розуміють необхідний, заснований на законі та відомчих нормативних актах, координований за проміжними цілями напрям діяльності незалежних один від одного в адміністративному відношенні органів, спрямований слідчим і здійснюваний у формі правових відносин за комплексного сполучення та ефективного використання повноважень, методів і форм, властивих кожному з них, який будучи процесуально й тактично правильно організованим, дозволяє об'єднати і таким чином, більш ефективно й раціонально використати їх кримінально-процесуальні та оперативно-розшукові можливості для досягнення мети й вирішення завдань кримінального процесу та оперативно-розшукової діяльності [3, с. 213].

Ю.Ф. Кравченко розглядає взаємодію у системі органів внутрішніх справ як такий стан взаємозв'язків між елементами системи органів внутрішніх справ, при якому вони справляють взаємний вплив один на одного та на відповідну сферу діяльності [4, с.503]. Вчений пропонує розрізняти позитивну та негативну взаємодію. Позитивна взаємодія в органах внутрішніх справ – це такий режим взаємозв'язків між елементами системи органів внутрішніх справ, який забезпечує погоджене функціонування з метою розв'язання зага-

льних завдань. У той час як негативна взаємодія в органах внутрішніх справ – це такий режим взаємозв'язків між елементами системи органів внутрішніх справ, при якому функціонування цих елементів спрямоване на досягнення протилежних цілей (вплив та дії кожного спрямовані на те, щоб перешкодити розвитку іншого суб'єкта) [4, с.503].

Таким чином, під взаємодією між суб'єктами забезпечення цивільного захисту на регіональному рівні найбільш доцільно розуміти врегульовану нормами чинного законодавства спільну, взаємоузгоджену, об'єднану спільною метою діяльність спеціально уповноважених суб'єктів, яка спрямована на створення сприятливих правових, організаційних, управлінських, економічних та інших умов для функціонування досліджуваного інституту.

В розрізі піднятої проблематики значення відповідної взаємодії полягає у тому, що за її допомогою вбачається можливим: по-перше, забезпечити ефективне та раціональне використання людських, фінансових, матеріально-технічних ресурсів задля більш оперативного реагування на надзвичайні ситуації; по-друге, вирішувати як загальнодержавні, так і регіональні проблеми, що можуть виникнути та/або вже виникли в процесі забезпечення цивільного захисту; по-третє, спільна підготовка до надзвичайних ситуацій та обмін досвідом дозволяють підвищити рівень готовності кожного суб'єкта та в цілому системи цивільного захисту на регіональному рівні; по-четверте, дозволяє проводити більш ефективний моніторинг та оцінку ситуації, що в свою чергу дає можливість оперативно реагувати на зміни та вживати необхідні заходи у стислі терміни.

Список використаних джерел:

1. Покришка В. О. Взаємодія організацій працівників та роботодавців: до визначення поняття. *Право і безпека*. 2008. №1, т. 7, С. 54-59
2. Козаченко І. П. Правові, морально-етичні та організаційні основи оперативно-розшукової діяльності / І. П. Козаченко, В. Л. Регульський. Л. : Львів. ін-т внутр. справ при Нац. акад. внутр. справ України, 2000. 219 с
3. Погорецький М. А. та Берест Г. С. Оперативно-розшукове забезпечення розслідування терористичного акту із застосуванням вибухового пристрою. *Вісник Запорізького юридичного інституту Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*. 2009. №4. С. 211-225
4. Теорія управління органами внутрішніх справ: Підручник / За ред. канд. юрид. наук Ю. Ф. Кравченка. К.: Національна академія внутрішніх справ України, 1999. 702 с.